

Bericht van 'speciaal gezant' Hans Delzenne

Vrijwilligerswerk in Azië is voor mij sinds jaren een poging om iets terug te geven aan de samenleving. Ook dit jaar had ik hier een maand voor uitgetrokken. Thailand en Myanmar stonden al op mijn projectenlijst toen de december nieuwsbrief van de Stichting Panti Asuhan mijn aandacht trok. Met de bestuursleden Laudy en later ook Roland werd mij snel duidelijk dat ik in Jakarta het verlengstuk ("de ogen en oren") van het bestuur kon zijn om met name daar kindertehuizen te bezoeken. Waren de donaties van Stichting Panti Asuhan in de afgelopen periode goed besteed, tastbaar en was er nog concrete hulp nodig? Voor mij een mooie aanvulling op mijn reis. In 8 dagen 8 kindertehuizen bezoeken klinkt redelijk overzichtelijk, maar dat was het niet. Jakarta is wereldberoemd om haar dolgedraaide verkeerssituatie. Toch was de uitdaging zeer de moeite waard en had ik het geluk dat de nicht van Roland, Vicky, samen met mij het grootste deel van de tehuizen kon bezoeken. Wat een bevlogenheid en regelkracht! Zonder haar had ik misschien maar de helft kunnen doen. Hieronder volgen mijn ervaringen bij 7 van de 8 tehuizen.

Under the bridge

De eerste dag gingen Vicky en ik naar een plek in Jakarta waar boven onze hoofden wegen elkaar kruisten. Tussen de betonnen palen was een ruimte waar dit project elke zondag circa 50 kindertjes tussen 4 en 14 jaar uit de

omgeving aantrok. Hulp bij huiswerk, sporten en muziek maken waren de activiteiten die de kinderen deden. Samen met vrijwilligers deed Uli Simbolon, de projectleidster, haar best om de kinderen een fijne dag te bezorgen. Vandaag was het geen zondag maar Uli had toch een grote groep kinderen opgetrommeld. Er was

bezoek uit Nederland en misschien wel wat lekkers in de vorm van koekjes! Ze hadden flink gerepeteerd met hun muziekinstrumenten die de Stichting Panti Asuhan hun geschonken had. Het klonk werkelijk prachtig. Blokfluiten, melodicas en tamboerijnen. Een compleet orkest! Nadat we alle kinderen de hand hadden geschud werden onderwijl gezonde versnaperingen uitgedeeld. Een klein project maar groot in daden!

Kindertehuis Dorkas

Een van de oudste kindertehuizen van Jakarta (1921), gebouwd door Nederlanders, had ongeveer 2 jaar geleden een donatie gekregen van de Stichting voor de reparatie van een lekkend dak en vernieuwing van het sanitair. Na een hartelijke ontvangst door het bestuur en de directeur werden we in de ontvangstruimte opgewacht door 53 meisjes tussen de 6 en 18 jaar.

Loepzuiver en zelfs tweestemmig zongen ze prachtige liedjes voor ons. En natuurlijk hadden we voor hen ook zakjes met gezonde koeken meegenomen. Keurig in de rij werden we bedankt. Hier was alles prima voor elkaar. Het dak was zichtbaar vernieuwd en er waren keurige toiletten

en douches gebouwd. Men was dankbaar voor de bijdragen van Stichting Panti Asuhan. Het is mooi te ervaren dat vrijwilligers en de vaste krachten zich zo inzetten voor deze meisjes.

Kindertehuis Vincentius Putera

Eén van de kindertehuizen dat van oudsher gesteund wordt door Stichting Panti Asuhan is gevestigd in een groot wit voornaam pand aan een brede drukke straat. Ik ging onaangekondigd langs om eens te kijken hoe het is als je zo binnenstapt. Ik werd via het "Sekretariat" aangekondigd bij de directeur. Of ik even wilde wachten. Echter na ruim een kwartier werd mij gezegd dat de directeur geen tijd had. Jammer want

al kan je maar een paar minuutjes van gedachten wisselen, dan heeft het al nut. Ik besloot de andere tehuizen toch maar aangekondigd te bezoeken.

Kindertehuis Vincentius Pondok Si Boncel

Vicky had een busje geregeld om 2 kindertehuizen die dicht bij elkaar lagen te bezoeken. Een voorraad medicijnen, melk en gezonde versnaperingen maakten de

kofferbak vol. Zuster Rossaline ontving ons hartelijk terwijl we omringd werden door vrijwilligers die baby'tjes van enkele dagen op de arm

droegen. De Vincentiustehuizen, zoals ook later bij Vincentius Desa Putera bleek, zijn heel goed uitgerust. Alles is goed gestructureerd, schoon en compleet. We wandelden achter zuster Rossaline aan over het terrein naar een baby-/ kinderkamer. Ook hier weer kleintjes die lagen te slapen of wat te spelen. Het is al met al een moeilijk te doorbreken cirkel van ongewenste zwangerschappen, niet geaccepteerde kindertjes in de familie en de opvang in de tehuizen. Dan is de opvang voor deze kindertjes toch fantastisch. Gelukkig komt er regelmatig familie op bezoek om de banden hecht te houden. Dat is nodig als ze straks groot zijn en de maatschappij in moeten.

Kindertehuis Vincentius Desa Putera

Niet ver van Pondok Si Boncel vandaan ligt het jongenstehuis waar broeder Tarsisius de scepter zwaait. We werden rondgeleid langs slaapvertrekken, de keuken, bibliotheek en zelfs een prachtige kerk die ook toegankelijk was voor de bewoners uit de omgeving. Broeder Tarsisius is een ondernemende man die zelfs een grote zaal had laten bouwen. Deze prachtige ruimte met glimmende tegels op de vloer werd verhuurd voor trouwerijen en andere evenementen. Ook was er een meditatiegrot en een galerij met de profeten. Ook deze Vincentiuslocatie leek het aan niets te ontbreken. Mijn indruk is dat de Vincentiustehuizen stevig verankerd zijn in de gemeenschap van Jakarta en zichzelf inmiddels goed kunnen 'bedruipen'.

Kampus Diakoneia Modern (KDM)

Helemaal aan de buitenkant van Jakarta lag dit 'open' kindertehuis voor jongens en meisjes tussen 0 en 18 jaar. Tegen een woonwijk aan moesten ze weerbaar worden gemaakt voor de maatschappij. Dat was de filosofie van

de directeur Sotar Sinaga. Heel bevolgen en eigentijds probeerde hij allerlei activiteiten te ontwikkelen waarmee de jongens en meisjes verder konden als ze 18 jaar worden. Een computerruimte, een keuken waar naast koken ook geleerd werd in te kopen en te verkopen, een lokaal waar bijvoorbeeld van glasflessen wijnglazen werden gemaakt. Maar ook een volledige zeepproductie was opgezet. Op eigen benen staan was steeds het credo.

En daarin slaagde Sotar met zijn team heel goed. Een bijzonderheid was dat KDM een zogenaamd 'Rescueteam' had geformeerd. Twee enthousiaste medewerkers hadden in diverse wijken in Jakarta meer dan 300 kinderen verbonden aan sportactiviteiten zoals voetbaltoernooien. Wijkbendes die eerst met elkaar vochten, vonden elkaar nu op sportief vlak op het voetbalveld. Het was al met al een eyeopener dat je ook op deze manier een kindertehuis kunt draaien.

Kindertehuis Mekar Lestari

Mekar Lestari is een voor Stichting Panti Asuhan nieuw kindertehuis met mogelijke projecten. Een aantal van de bestuursleden had ik al eerder die week ontmoet en voor het fysieke bezoek aan het tehuis werd ik opgehaald door Harto. Het kindertehuis met 51 jongens en meisjes vanaf 0 tot 18 jaar lag in een prachtige buitenwijk van Jakarta. Alles was strak geregeld, schoon en een team van 30 vrijwilligers was in wisselende samenstelling steeds beschikbaar. Er was behoefte aan een nieuw te bouwen slaapverblijf voor de jongens die nu nog met de meisjes in 1 gebouw sliepen, maar dat werd steeds lastiger. Ook wilde men nu een computerruimte inrichten voor de jongens en meisjes die dan tevens, in dezelfde ruimte, Engelse les zouden krijgen. Donaties waren natuurlijk zeer welkom. Een nieuw project voor Stichting Panti Asuhan?

Hans Delzenne